

повѣдамъ! „Богъ, Който е сътворилъ мира и всичко, що е въ него, като е Господя на небото и на земята, не живѣе въ ржкотворенитѣ храмове, и не иска служение отъ чловѣчески ржцѣ, като да има нужда въ нѣщо, Самъ дава на всичко животъ, дихание и всичко . . .“ Отъ една кръвъ е произвѣлъ всичкий родъ чловѣчески, да населява земята по всичкото ѝ лице, като назначилъ предопредѣлено врѣме и предѣли на тѣхното жителство, за да трѣсятъ Бога, не щжтъ ли да го осѣщатъ и найдатъ, ако Той и не е далеко отъ всякого отъ насъ, защото ний живѣемъ презъ Него и се движимъ и сжществуваме, както нѣкои отъ вашитѣ стихотворци говорили: «ний сме и Неговъ родъ,» то не трѣбва да мислимъ, че Божеството е подобно на злато или сѣребро, или на камень, който е приелъ образъ отъ искуството и отъ чловѣческо изобрѣтение. Подиръ това св. апостолъ раскрива пхтищата на божественний Промисълъ къмъ язичниците: до сега Богъ е оставялъ чловѣцитѣ сами на себе си и допускалъ да биватъ врѣмена на невежеството; сега Той заповѣда на всждѣ на всичкитѣ чловѣци да се покаятъ. «Спасение на всичкитѣ се възвѣщава отъ името на Господа Исуса Христа, когото засвидѣтелствувалъ и прославилъ Богъ, като Го възкрѣсп отъ мъртвитѣ.» И тѣзи, които се не възползуватъ отъ извѣстнето за спасението, чакатъ сждѣ Господень чрѣзъ тойзи сжщий великъ предопредѣленъ отъ Него мжжъ.

Нѣкои отъ слушателитѣ (навѣрно отъ епикурейската школа), кога говорили апостолътъ за възкресението на Спасителя, не могли да скриятъ своето невѣрване и си позволили да се смѣятъ надъ проповѣдника на истината. Други говорили: „за това ще те послушаме въ друго врѣме.“ Прочее словата на апостола намѣрили и добра почва. А тукъ се явили и повѣровали чловѣци и се присѣдинили къмъ апостола. Въ числото имъ билъ Дионисий Ареопагитъ (т. е. членъ на върховното сждилище), впоследствие знаменитъ църковень учитель, епископъ и мчченикъ.

Въ особенностъ св. апостолъ въ врѣме на второто пхтешествие се потрудилъ въ Коринтъ, жителитѣ на който се отличава ли отъ една страна съ образованностъ и най-тънка свѣтищина, отъ друга — съ крайна распхтностъ. Св. Апостолъ се установилъ въ домътъ на Иудейтъ Акила и Прискила. Това семейство било твърдѣ благочестиво (домашна църква както го нарѣкълъ отпослѣ апостолътъ). Занятието имъ било да правятъ палатки. Тѣзи палатки се употрѣблявали въ врѣме на почивки въ пхтешествие, за запазване отъ слнцето. И Апостолътъ билъ обученъ на това занятие. Той помагалъ на своитѣ гостоприемни домакини: за това той не билъ никога въ отягчение и се хранилъ отъ трудоветѣ на своитѣ ржцѣ. Всѣка сжбота той проповѣдвалъ за Господа Спасителя въ синагогата. Мнозина отъ Иудейтъ и прозелититѣ повѣрвали; нъ по-голѣмата частъ отъ Еврейтъ се противили на ученнето му и злословили апостола. «Вашата кръвъ на главитѣ ви; азъ съмъ чистъ; отъ сега отивамъ къмъ язичниците», казалъ апостолътъ на враждебнитѣ нему Иудеи и открилъ събраието въ домътъ на обращеннийтъ отъ прозелититѣ нѣкой си Иустъ. Господъ му се явилъ и казалъ: «не бой се, говори, не замълчавай, Азъ съмъ съ тебѣ и никой не може да ти направи зло.» Съ трудоветѣ на апостола била основана въ Коринтъ такава църква, която съ славата си